

[Stegger Nielsen.]

Lovforslaget, den fulde Myndighed og det fulde Ansvar for Teatrets Ledelse saavel vedrørende det kunstneriske som vedrørende det økonomiske, og det er klart, at findes den rette Mand, vil der gennem den her foreslaaede Ordning være skabt en god Mulighed for at føre Nationalscenen ind i roligere og mere stabile Tilstande. Vi ser imidlertid meget vel, at en saadan Mand maa ikke være et Dussinmenneske, han maa besidde Egenskaber udover det almindelige, særlig Alsidighed i allerhøjeste Grad. Han maa have det rette kunstneriske Instinkt, han maa have økonomisk Sans, han maa først og fremmest være en myndig Mand, og han maa forene alle disse Egenskaber med en god Forhandlingsevne. Stillingen vil være forbundet med stort Ansvar, og da Chefen afskediges af Ministeren alene, vil den kommende Teaterchefs personlige Eksistens til enhver Tid hænge i en Traad. Man kan derfor forudsige, at selv om denne Stilling i mange Henseender kan være meget attraktiv, vil de Forventninger, der næres til dens Indehaver, paa Forhaand være af saa store Dimensioner, at mange eventuelle Liebhave vil vige tilbage for den Risiko. Nogen let Opgave faar den højtæredede Undervisningsminister ikke med at finde den nye Chef, men maaske Ministeren har ham. Jeg vil udtale det Haab, at han i hvert Fald maa kunne findes, thi for et hvilket som helst Foretagende er der en Ting, der har den allerstørste Betydning, det er Starten, og Starten vil i denne Forbindelse for en stor Del være betinget af Teaterchefens Person. Et gammelt Ord siger, at de Mænd, Tiden kræver, altid er til Stede, naar der er Brug for dem. Vi maa haabe, det ogsaa gælder her, for med Teaterchefen staar og falder hele denne Ordning. Ved Siden af Teaterchefen staar Kontroludvalget paa 5 Medlemmer, der udnævnes af Undervisningsministeren. Raadets Opgave er Administration af Institutionens Kapital og at have Kontrol med Teatrets Drift saavel som med det kunstneriske, hvis det maatte finde, at Teaterchefen i sine Dispositioner kommer i Strid med Formalsparagraffen. Udvalget skal have forelagt Planer for den kommende Sæson samt Budget for den paa-gældende Sæson inden hvert Aars 1. Juni, og Teaterchefen skal endvidere forelægge Udvalget Maanedsopgørelser, specificerede som Budget og Regnskab. Det finder jeg skitsemæssigt godt trukket op, og man skulde synes, der her var skabt en alsidig Ledelse. Jeg haaber ogsaa paa en betryggende Kontrol med Teatrets Drift gennem

de tre Led, Kontroludvalg, Teaterchef og Ministeren.

Jeg har i øvrigt forstaaet det saaledes, i alt Fald efter de Bemærkninger, der ledsagede Lovforslaget, da det blev fremsat i Folketinget, at det var Mening herefter at lade det kongelige Teaters Personale give Gæsteoptræden i Provinsen. Det vilde jeg finde rigtigt. Det vilde i større Omfang imødekomme det Ønske, jeg allerede før har berørt, om, at den almindelige Befolkning kunde komme i nærmere Berøring med Nationalscenens Kunstnere.

Der kunde være Grund til at omtale forskellige Spørgsmaal vedrørende selve Teatrets indre Forhold, men jeg skal straks slutte og ikke gaa videre ind paa dette. Jeg ser, at man i Folketinget har drøftet, om det ikke var betimeligt at skride til en Ændring af de to Skoler, Elevskolen og Balletskolen, paa det kongelige Teater. Det kan der maaske senere blive Lejlighed til at tale noget om. Men der er et Forhold, som det vil være betimeligt at drøfte, nemlig Lønningsmaaden for Teatrets Kunstnere, Ansættelsesmaaden, hvorvidt de bør pensioneres o. s. v. Der er en hel Del, som jeg vilde kalde indre Forhold, det kunde være betimeligt at drøfte. Af den økonomiske Oversigt, der ledsager Lovforslaget, har jeg set, at Lønningsudgifterne gennem Aarene er steget foruroligende stærkt. I 1917—18 var denne Post godt 1 Mill. Kr., i 1920—21, da den var højest, var den paa 2½ Mill. Kr., hvilket betød en Stigning paa 1½ Mill. Kr. Indtægterne i de nævnte Aar, altsaa 1917—18 og 1920—21, var henholdsvis 1 279 000 Kr. — der var altsaa Overskud den Gang — og 1 900 000 Kr., saaledes at der i 1920—21 var et Underskud paa over ½ Million. Den regnskabsmæssige Oversigt viser, at i Højkonjunkturperioden steg Lønningsudgifterne voldsomt, men Indtægterne meget lidt, og dette Misforhold har desværre fortsat sig siden, i de senere Aar. Efter 1921 gik Lønningsudgifterne lidt ned, men i 1928—29 er de igen gaaet 100 000 Kr. op, medens Indtægten, som sagt, stadig har været nedadgaaende. Dette Faktum giver Stof til Eftertanke og viser, at der tilsyneladende kun er lidt at gøre ved den store Post, der hedder Lønningsudgifterne. Alt maa derfor sættes ind paa at skaffe Teatret nye Indtægter, og her er det, vi maa sætte vort Haab til Dobbeltscenen og den nye Ordning. Men det store Spørgsmaal bliver, om den kunstneriske Trang, hovedsagelig i Hovedstaden, men vel ogsaa videre ud, er saa stor, at de to Scener fremtidig kan fyldes,